

BØNN ER FELLESSKAP

(A.O.Halås)

Ap.gj. 2,42-47

1) BØNNEFELLESSKAPET – EN GRUNNPILAR I GUDS RIKE

De første kristne var ”forsamlingskristne”. Så ofte som de hadde anledning kom de sammen. De ville være sammen med hverandre men først og fremst kom de sammen for å høre Guds ord, dele nattverden og be. Dette holdt de ”trolig” (trofast) ved. Allerede FØR pinsedag var de første kristne aktive på bønnemøtene, og når Den Hellige Ånd kom la det selvsagt ikke akkurat noen demper på bønnelivet.

- de ba når de skulle velge ny apostel *Ap.gj. 1,23*
- de ba når de hadde noe å takke for *Ap.gj. 4, 23-24*
- de ba når de skulle velge personer til ulike verv *Ap.gj. 6,6*
- de ba når de møtte vanskeligheter *Ap.gj. 12,5 og 13,1 f.f.*
- de ba om rette ledere *Ap.gj. 14,23*

Apostlene brukte faktisk så mye som 50 % av tiden sin i bønn (*Ap.gj. 6,6*)

Bak den store vekkelsen som brant over Lille-Asia i årene etter Jesu oppstandelse og himmelfart sto en menighet som tok Jesus på ordet, fremfor alle ting kom de sammen for å be.

Malaki 3,16 Matt 18, 19-20 1. Tim 2, 1-4

Når Jesus første gang talte om 2 eller 3 og at han alltid ville være tilstede når noen kom sammen i hans navn, så talte han om de kristne bønnemøtene. Han visste svært godt at det ofte ikke ville komme flere enn to og tre, og likevel så knytter han at av Bibelens sterkeste løfter til nettopp disse samlingene. Alt dere blir enige om å be om skal dere få...

Våre bønnemøter interesserer Gud ved at han alltid er tilstede, han hører alt som blir sagt og han vil gi oss alt det vi i fellesskap ber om i hans navn.

Ap.gj. 20,36 Rom 15, 29-32

2) BØNNEFELLESSKAPET – ET MEKTIG VÅPEN FOR Å VINNE MENNESKER FOR JESUS

Den enkeltes bønn er et viktig redskap, men det er knyttet enda sterkere løfter til den forbønn som vi trofast utfører sammen med hverandre. Vår felles forbønn er som et ”spyd” som vi retter inn mot et menneske og det skal ikke være lett for et slikt menneske (bønnebarn) å ”stampe imot brodden” (å stå imot Guds kall). Det var dette som skjedde med Paulus. Han kunne nok stå imot en stund, men det skulle ikke bli lett å motstå Guds kall helt inn i evigheten. ”Brodden” var blant annet den kristne menighets forbønn.

Ap.gj. 2,47 Ap.gj. 26,14

3) BØNNEFELLESSKAPET – OMSORGENS SENTRUM

”Bær hverandres byrder og oppfyll på den måten Kristi lov” Gal 6,2

Vi skal være gode mot hverandre, oppmuntre hverandre, støtte og hjelpe hverandre. Det er likevel ingenting som kan binde sammen og styrke det kristne fellesskapet (bygge menigheter) som det å be med hverandre.

Hvor skal jeg gå med mine bekymringer, sorger, problemer, gleder, livserfaringer, fall og nederlag o.s.v. hvis jeg ikke kan dele det med de andre kristne på bedehuset? Det er et ”termometer” på temperaturen og ”omsorgskvaliteten” i en forsamling om det er lagt til rette for praktisk og i tillegg er naturlig og trygt for oss å dele vanskelige ting i felles bønn. Man trenger ikke av den grunn bli ”ubehagelig privat”.

4) HVORDAN SKAL VI BE MED HVERANDRE?

De ytre former og rammer for felles bønn kan være med å "fremelske" et godt bønnefellesskap, men de kan også være med å stenge for de som Gud vil. Ytre former endrer seg med tiden og er vanligvis ikke noe Gud har satt fast i sitt ord i Bibelen. Noen liker å løfte hendene, andre bøyer kne, noen liker å sitte, noen liker å gå, noen har lukkede øyne, noen ser opp mot himmelen (taket) o.s.v. o.s.v.

Vi må ha rom for ulike bønneformer på bedehuset. Det som er riktig og naturlig for en person trenger ikke å være det for en annen. Vi må også ha rom for å samtale om disse tingene slik at unødvendige ting oppstår som skaper irritasjon. (I en forsamling der alle alltid har bøyd kne og lukket øynene når det var felles bønn, kan det være utfordrende for noen hvis en begynner å gå rundt i salen mens han ber)

Du trenger ikke å be høyt eller med mange ord på et bønnemøte. Mange ord og lange bønner kan ofte ta frimodigheten fra andre. Det viktigste er at du er tilstede i fellesskapet (der to eller tre er samlet) for Jesus er der midt i blant dere. Vi må ikke la ytre former og tradisjoner stenge noen ute fra det kristne fellesskapet.

I GT var det vanlig å stå med løftede hender når man ba. Paulus taler om å bøye sine knær og foldede hender har tradisjonelt vært et tegn på ydmykhet fremfor himmelens Gud.

2. Mos 17 Salme 119,48 Matt 6,5-6 Ef 3,1 Kol 3,23

5) BØNNEFELLESSKAPET – SÅ OFTE FORSØMT

Vi hører av og til om at man enkelte steder har sluttet med bønnemøtene på bedehuset fordi det var så få som kom. Jesus sa det ville være få, men han sa ikke at vi skulle slutte av den grunn. Nedprioriterer vi bønnesamlingene er vi ikke i tråd med Guds vilje i vårt arbeid for at alle mennesker skal bli frelst. "Fremfor alle ting skal det gjøres bønner.. (1.Tim 2,1 f.f.)

"Dere har ikke fordi dere ikke ber.." Jakob 4,2

Er dette tilfellet for oss?

Ønsker vi vekkelse, ønsker vi at nye skal møte Jesus, ønsker vi at bedehuset skal bli fylt av nyfrelste mennesker, ønsker vi at barna våre skal bli bevart hos Jesus ? Da må vi lytte til Guds ord som sier at "fremfor alle ting" skal vi komme sammen for å be. De første kristnes vitnesbyrd taler sterkt til oss om hvor viktig dette er.

"Da talte de med hverandre de som fryktet Herren, OG HERREN LYTTET OG HØRTE DET..." Malaki 3,16